

Arrest

nr. 148 166 van 19 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HUYSMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 19 juli 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 5 november 2012 ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.07.2011 werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene/n reeds enkele jaren op regelmatige wijze in België verbleven heeft, Nederlands leert en spreekt en werkbereid is, zijn geen grond voor een regularisatie van zijn verblijf.

Betrokkene werd op 15.05.2006 gemachtigd tot verblijf als student en in het bezit gesteld van een A-kaart die jaarlijks werd verlengd tot 30.09.2011. Hij wist dat zijn verblijf slechts werd toegestaan in het kader van en voor de duur van zijn studies en dat hij bij beëindiging van deze studies het land diende te verlaten. De duur van zijn verblijf in België kan dan ook op zich geen reden zijn om verder verblijf toe te staan.

Betrokkene verklaart geïntegreerd te zijn in de Belgische samenleving, en legt bewijzen voor dat hij een cursus Nederlands gevolgd heeft. Voorts worden bewijzen voorgelegd dat zijn kinderen in België naar school gaan en dat zijn echtgenote eveneens cursussen Nederlands heeft gevolgd, alsook een cursus Maatschappelijke Oriëntatie en verscheidene andere cursussen. Mevrouw zou eveneens vrijwilligerswerk hebben gedaan. De voorgelegde bewijzen van integratie voor betrokkene zelf beperken zich tot het volgen van één cursus Nederlands (Richtgraad 1). De overige bewijzen hebben geen betrekking op hemzelf, maar op zijn gezin. De aanvraag tot regularisatie wordt echter ingediend in naam van betrokkene zelf. Voor de beoordeling van een aanvraag in hoofde van de heer Emmanuel Olumobi worden onvoldoende bewijzen van integratie aangebracht.

Dat de gezinsleden van betrokkene, die hem vervoegd hebben in 2009, zich hebben geïntegreerd is lovenswaardig, maar opnieuw dient te worden vastgesteld dat betrokkene steeds op de hoogte was dat zijn verblijf beperkt zou zijn tot de duur van zijn studies, en het verblijf van zijn gezinsleden tot de duur van zijn eigen verblijf.

Daarnaast verklaart betrokkene werkbereid te zijn en bewijst dit aan de hand van enkele loonfiches die dateren van oktober tot december 2009. Nazicht in de personeelsdatabank Dimona op 05.11.2012 wijst uit dat betrokkene gewerkt heeft tot november 2010 en sindsdien geen activiteit in loondienst meer heeft uitgeoefend. Hij was in het bezit van een arbeidsvergunning tot 30.06.2010 - na deze datum werd geen arbeidsvergunning meer geregistreerd in het rijksregister. Op het ogenblik van de aanvraag tot regularisatie waren de bewijzen van tewerkstelling dan ook geenszins recent, en was betrokkene al geruime tijd niet meer in het bezit van de vereiste vergunning om een activiteit in loondienst uit te oefenen. Betrokkene mocht mét andere woorden niet werken, hetgeen zijn werkbereidheid geenszins staft. Betrokkene toont evenmin aan een realistische mogelijkheid tot tewerkstelling of werkbefoite te hebben. Zijn werkbereidheid is dan ook onvoldoende bewezen.

De aangehaalde argumenten ten gronde om een verder verblijf toe te staan, zijn om bovenstaande reden onvoldoende.”

1.3. Eveneens op 5 november 2012 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“In uitvoering van de beslissing van MILBOU Eleonore, attaché gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 2°hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: de A-kaart van betrokkene is verstreken sinds 30.09.2011.“

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij voert aan dat verzoeker zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, waarbij de gemachtigde van de minister verplicht is om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Aldus zou het gaan om een gebonden bevoegdheid die elke discretionaire appreciatie uitsluit. Een gebeurlijke vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten zou er aldus slechts toe leiden dat de gemachtigde van de minister opnieuw verplicht zal zijn een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij heeft geen belang bij een dergelijke vernietiging.

De Raad stelt vast dat in casu van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou hebben, geen sprake is. Vooreerst stelt de Raad vast dat naar luid van artikel 7 van de vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de minister of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948, zie ook RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Verder zal de minister of zijn gemachtigde krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moeten houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de minister aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. De verzoekende partij heeft er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening gehouden moeten worden met het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid was (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654) De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, artikel 3 van het EVRM. Verzoeker voert aan dat de verwerende partij slechts rekening heeft gehouden met het bewijs van een cursus Nederlands, zonder rekening te houden met het feit dat verzoeker gedurende vijf jaar als regelmatige student ingeschreven was aan een Belgische hogeschool waar hij religieuze wetenschappen studeerde. Verzoeker voert aan dat deze lange duur van de studies in rekening moet worden gebracht bij de beoordeling van integratie van verzoeker. Met betrekking tot de werkbereidheid wijst verzoeker erop dat hij niet langer kon werken dan het moment dat zijn verblijfsvergunning ingetrokken werd. Het motief dat hij onvoldoende zou aantonen werkbereid te zijn, terwijl hij gedurende zijn studie lange tijd gewerkt heeft, is dan ook niet afdoende. Verder voert verzoeker met betrekking tot een bevel om het grondgebied te verlaten aan dat de situatie in Nigeria zorgwekkend is en in het bestreden bevel geen rekening wordt gehouden met de burgeroorlog aldaar.

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond. De Raad merkt op dat de verwerende partij wat betreft de beoordeling van de gegrondheid van een dergelijke aanvraag over een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid beschikt. Waar verzoeker aanvoert dat geen rekening werd gehouden met zijn verblijf van vijf jaar als student, kan hij niet worden bijgetreden. De bestreden beslissing vermeldt wel degelijk deze periode, doch motiveert dat dit geen reden vormt om verder verblijf toe te staan, aangezien verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voor de duur van zijn studies werd toegestaan en dat hij bij beëindiging het land zou dienen te verlaten. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij met deze beoordeling haar appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden. Het feit dat verzoeker het met die beoordeling niet eens is, volstaat niet om de onwettigheid van deze beoordeling aan te tonen. Dat verzoeker omwille van zijn studies vanzelfsprekend een “hoger niveau van integratie” aantoont, mag dan wel het standpunt van verzoeker zijn, doch nergens blijkt uit dat dit noodzakelijk moet worden bijgetreden. Verzoeker legde geen nadere bewijzen voor waaruit deze verreгаande integratie kon blijken. Hij kan het bestuur dan ook niet verwijten slechts rekening te hebben gehouden met het enige element dat hij daarnaast voorlegde, met name dat hij een cursus Nederlands gevolgd heeft.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij wel degelijk werkbereid is, doch niet meer kon werken na de intrekking van zijn arbeidskaart, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing zich niet beperkt tot deze ene vaststelling. Er wordt verder immers gemotiveerd dat verzoeker al geruime tijd niet meer in het bezit was van een arbeidsvergunning, evenmin toont hij aan een realistische mogelijkheid tot tewerkstelling of een werkbelofte te hebben. Deze motivering wordt door verzoeker niet betwist.

Waar verzoeker verwijst naar de onveilige situatie in Nigeria, merkt de Raad op dat dit element niet werd aangevoerd in zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zodat de verwerende partij niet gehouden was hier een standpunt over in te nemen. In de mate deze elementen betrekking hebben op de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten, bepaalt artikel 3 van het EVRM dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan

een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

In casu verwijst verzoeker op zeer algemene wijze naar de onveilige situatie in Nigeria, zonder enig concreet element aan te brengen waaruit kan blijken dat verzoeker het risico loopt blootgesteld te worden aan een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling.

Bovendien merkt de Raad in dit verband op dat verzoeker niet blijkt een beroep te doen op de beschermingsmechanismen die de wet hem biedt door het indienen van een asielaanvraag. Het indienen van een asielaanvraag strekt er immers toe, na gedegen onderzoek door de gespecialiseerde instanties, hem de bescherming te bieden tegen de aangevoerde onveilige situatie in het land van herkomst. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij niet bij machte zou zijn om die bescherming in te roepen of dat een dergelijke bescherming, wat hem betreft, niet adequaat zou zijn.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT